

Alexandr Dugin

Alexandr Dugin odpovídá na otázky čtenářů

Poté co magazín Knížní přehled (Книжное обозрение) uveřejnil v čísle 41 (**10. října 1995**) rozhovor s Alexandrem Duginem, známým filosofem, politologem a publicistou, obdržela redakce i Duginovo vydavatelství Arctogaia množství dopisů vyjadřujících podporu, totální opovržení nebo jen prosté dotazy na témata, které byly zmíněny v rozhovoru.

3) Má tvorba

„Děkuji za vaše knihy, články, přednášky i rozhlasové rozhovory. Je škoda, že jste neuspěl ve volbách, ale my jsme byli i tak v duchu s vámi. Přesto se musím přiznat, že o vás víme jen velice málo. Vaše texty vdechly čerstvý život do naší víry v Rusko, v naši budoucnost. Kdyby v této zemi byli u moci lidé jako vy, možná by se tu žilo lépe. Spolu s manželem čteme všechno, co jsme od vás schopní najít. Tuším ale, že o velké části vaší tvorby vůbec nevíme. Kolik knížek jste celkem napsal, které noviny otiskují vaše články a kdo je vaším vydavatelem? Proč skončil váš televizní pořad „Dějinné cykly“? Proč byl zrušen plánovaný pořad „Jsem vůdce“, kde jste měl vystupovat s Igorem Šafarevičem? Prý teď máte blízko k Limonovovi a opustil jste list Zavtra, je tomu skutečně tak?“ (Lidia Zabrodinová, 24 let, studentka na Vysoká škola kultury N. A. Lvova, Tver)

Dugin: Napsal jsem následující knihy: *Stezky absolutna* (/Пути Абсолюта/ o metafyzice), *Hyperborejská teorie* (/Гиперборейская теория/ o nejranějších písemných památkách lidstva), *Konspirologie* (/Конспирология/ o spikleneckých teoriích a tajných spolcích, obálka této knihy se zednářskou svastikou se objevila v předvolebních klipech organizace Náš domov – Rusko), *Konzervativní revoluce* (/Консервативная революция/ sbírka článků o politice) a *Cíle a poslání naší revoluce* (/Цели и задачи нашей революции/ filozoficko-ideologický pamflet). Další dílo, *Eurasijská mystéria* (Мистерии Евразии), vyšla ve Španělsku (brzy by měla být dostupná i v Rusku), v Itálii pak *Kontinent Rusko* (Континент Россия). Kromě nich jsem nedávno dokončil dvě publikace, jednu o pravoslaví, druhou o národním bolševismu. Každým dnem by pak měla spatřit světlo světa také má velká kniha o geopolitice: *Geopolitická budoucnost Ruska*.

Jsem také výkonným redaktorem časopisu *Elementy* (/Элементы/ zatím vyšlo sedm vydání, na osmém se pracuje) a „almanachu“ *Nejdražší anděl* (/Милый Ангел/ zatím dva svazky, na třetím se pracuje), plném nejen mých článků, ale také překladů, komentářů, recenzí a

zajímavých rozborů. Kromě toho jsem ředitelem nakladatelství Arctogaia /Арктогея/, které se soustředí na tradicionalismus (Evola, Guénon) a mysticismus (Meyrink). V současnosti se mé příspěvky objevují také skoro v každém vydání *Limonky* (Лимонка). Společně s mým přítelem a kolegou Eduardem Limonovem jsem aktivní v Národně-bolševické straně. Mé televizní pořady *Záhady naší doby* a *Dějinné cykly* se staly obětí jisté formy cenzury, jelikož mé názory se úplně neshodují s postoji starovlastenců nebo liberálních demokratů. Moje spolupráce s novinami *Zavtra* (Завтра) je minimální, byť chovám značné sympatie k (šéfredaktorovi) Prochanovovi. Bohužel mám dojem, že *Zavtra* ztratily svou někdejší „šťávu“, nonkonformitu, energičnost. Jeho předchozí noviny *Den* (День) bývaly bez stínu pochybností nejlepší, nejpřímnější, nejradikálnější a nejchytřejší noviny v Rusku. Tuto vysokou latku se myslím poslední dobou moc nedaří překonávat, ale nechci mluvit špatně o svých přátelích.

4) Nejvyšší zednářský trůn

„Dugine, seš zkurvenej zednář, dost možná i něco horšího. Nikdo nerozumí těm sračkám, co píšeš a posraný demokrati ti lezou do prdele a otiskují ty tvý píčoviny – a ta láska je opěťovaná, hm? Himmler byl zednář 33. stupně, jak to máš ty? Říkáš, že máš k „zednářství mnohoznačný postoj“. No jasný, rozumíme. „Mnohoznačný“. Takže ses odkopal jako zednář a proto „nesměřuješ vůči zednářství tvrdou kritiku“. Jen „směřuj“, my to snesem‘... Za ty sračky ti platěj’ ze Západu. Jen počkej, nakopem’ ti prdel. Proto se paktuješ se zmrđama jako Limonov a Kurjochin. Jasný zednáři“. (Národně-vlastenecká fronta, Moskva)

Dugin: Mnozí lidé bohužel smýšlejí podobně jako tento mladý gentleman z takzvané Národně-vlastenecké fronty. Odpovědí, v nichž jsem se snažil vysvětlit, že zájem o zednářství se nutně nerovná členství v lóži, jsem přinesl ažaž. Zednářství je vpravdě složitý fenomén, plný protikladů, paradoxů a nečekaných souvislostí. Jedná se o jev svého druhu, v němž se politika blízce dotýká teologie, ateismus a racionalismus mají blízko k mysticismu, nacionalismus k rovnostářství, humanismus se potkává s diktaturou a hierarchií atd. Řada radikálních odpůrců zednářství vzešla ze zednářských kruhů – ale i opačně: ne jeden nepřítel zednářství se stal „bratrem“.

V zednářství se vždy potkávaly a střetávaly přinejmenším dvě hlavní linie – „vřelá“, zaměřená na duchovnost a mysticismus a „studená“ s důrazem na racionalitu, skepticismus a kariéru. Ti s horkými hlavami organizovali revoluce, studené prvky zas spolupracovaly se systémem. Zednářství postupem času přijalo všechny podoby západní duchovnosti, které nebyly přímo spjaté s tím nejúzkoprsejším papežským katolicismem. Totéž bychom ale mohli říct o templářích, hermetických bratrstvech, magických kroužcích i všech dalších podobných předchůdcích zednářství. Do jisté body (konkrétně do reformy Petra Velikého, konce patriarchátu, pravoslavného dogmatu o „symfonii mocí“ i eschatologické svatosti pravoslavného státu) v pravoslavném světě nic podobného neexistovalo, jelikož všechny duchovní výrazy byly soustředěny v ruce církve, jejíž význam byl od toho západního zcela odlišný. Mám tím na mysli, že evropské zednářství od 17. století přijímalo celé spektrum nekatolické duchovnosti a myšlení. Přirozeně je to ohromný záběr. Nikoliv náhodou toužili mnozí ruští a řečtí pravoslavní kněží, které poslali pracovat na Západ, spíše po styku se zednáři a okultisty, než s omezenými a intelektuálně totalitárními katolickými hodnostáři.

Neoznačuji ale zednářství za něco pro Rusko přínosného a potřebného. Pro nás zůstává nejdůležitější pravoslavné křesťanství. Na Západě to mají jinak: katolicismus, nemluvě už vůbec o protestantismu, jsou zcela nezajímavé. V pravoslaví to ale není tak jednoduché: podíváme-li se na duchovní dědictví naší církve, zrak nám strhává relativně nedávná předrevoluční romanovská éra. Zaměříme-li se ale více na stav pravoslaví, o nějaký zlatý věk se nejedná – to spíš o epochu zhroucení hodnot církve. Za co může stát svatý synod, když v jeho čele stojí ateisté!? V našem případě tedy není pravoslavná tradice čímsi připraveným, ale posláním, které je třeba naplnit. Při tom lze využít i díla západních nekatolických tradicionalistů.

Mí přátelé Limonov a Kurjochin mají své vlastní postoje, utvářené jejich osobními zkušenostmi s duchovními otázkami. S jistotou mohu jen popřít jakýkoliv jejich vztah k zednářství. **Popravdě řečeno považuji idiotsky zjednodušené osočování lidí a žonglování s primitivními, zcela nepodloženými obviněními za rozšířený neduh nacionalistického hnutí.** Stupidita zmatených myšlenek vždy postačí k tomu vymalovat někoho úplně načerno. Někdy se mi tváří tvář téhle nechutné paranoi ani nechce věřit vlastním očím... Imaginární „zednáři“, „Židé“ za každým stéblem trávy, paranoia, stihomam – všechno to jsou způsoby, jak se smířit s vlastní neschopností činu, leností a nekompetentností, banální psychologické modely. Realita je ve skutečnosti mnohem zajímavější než nějaké zaprášené mýty starých teroristických organizací.

Dnešní vlastenecké hnutí lze myslím rozdělit na dva (nestejně) tábory: ty, kdo čtou Limonku, a ty, kdo ji nečtou. Ten první tvoří současní nacionalisté, prostí komplexů, střízliví a bez přehnaně paranoidních reakcí. Naneštěstí jsou ale v menšině. Druhá početnější skupina sestává ze stoupenců listu *Molodaja Gvardija*, toho nejhloupějšího z předrevolučního antisemitismu, šílených myšlenek *Ruského vestníku*, nebo (a to ještě v lepším případě) rétoriky brežněvovské netečnosti. Autor tohoto dopisu patří jistojistě do druhé skupiny, což je sice neblahé, ale nic s tím nenaděláme.

Druhá část rozhovoru s Alexandrem Duginem *The magic disillusion of a Nationalist Intellectual (1995)* byla převzata ze stránek *The Fourth Political Theory*.